

Pán prokletých skal

Anna Šochová

Kdysi dávno svět obývaly různé bytosti, duchové a démoni. Lidé mohli u vody vídat rusalky, na loukách tančily víly. Temné lesy skrývaly leccos tak strašlivého, že lidé po setkání s tajemnými obyvateli cestou domů šedivěli, třásli se horečkou nebo dočista oněměli. Přesto i cosi dobrého mohlo vzejít z temnot, které staletí budily hrůzu a děs.

V jednom království věřili, že když do země vtrhne krutý nepřítel, mohou vyslat dívku s prosbou o pomoc za tajemným vládcem Prokletých skal. Říkalo se jim „prokleté nevěsty“, protože se žádná nevrátila, Pán Prokletých skal si je ponechal nebo zaklel, kdo ví.

Od doby, kdy se do těch Prokletých skal vydala poslední nevěsta, už uplynulo hodně vody. Království dlouho žilo v klidu a míru a lidé nepotřebovali prosit o pomoc. Tehdy vládl zemi král, který měl jediného syna Jaroslava. Vychovával ho tak, aby měl chlapec stejně laskavé srdce jako on. Nijak ho však nerozmazloval, odmalička musel princ Jaroslav umět všechno, co každý správný rytíř. Lidé se těšili na dalšího dobrého vládce.

Jednou se stalo, že z králova hradu vyjely desítky lovců k Černému lesu. Před nimi běžela smečka honicích psů, pánové se předháněli, kdo k lesu dojede první. Vůbec nedbali na pasoucí se krávy, ovce, kozy a husy, naopak je rozveselilo, jak před nimi zvířata prchají na všechny strany. Smáli se a pokřikovali, popoháněli i utíkající pasáčky. Princ Jaroslav najednou zastavil a obrátil svého koně.

Zábava cizích pánů se mu líbila jen do té chvíle, než zaslechl výkřik. Když se vrátil k potoku, který jeho kůň předtím přeskočil, uviděl malou pasačku hus. Spadla do bláta a trochu se potloukla o kamení. Princ pomohl děvčeti nahoru. Když se ujistil, že se jí nic nestalo, ještě ji za leknutí odškodnil zlatým penízkem. Potom znovu nasedl na koně a

dohonil ostatní. Děvčátko si utřelo slzy, penízek zabalilo do šátku a pevně drželo. Potom sehnalo všechny své husy a pomohlo ostatním pasákům, aby se svěřená zvířata dostala bezpečně domů, do chlévů.

*

Uplynula léta. Děti vyrostly, princ Jaroslav se oženil, převzal vládu a brzy očekával dědice trůnu. Stejně tak zakládali rodiny někdejší pasáčci a pasačky z okolí jeho hradu. Jenom osiřelá Dorotka zůstávala sama. Byla hezká, ale chudá. Zlatý penízek od prince nikomu neukázala a nikdy neutratila. Nosila ho na krku v malém váčku. Sloužila jako děvečka na statku u hodných lidí a co bude dál, s tím si hlavu nelámala.

Byla pracovitá a měla ještě jeden dar: znala mnoho příběhů. Znala snad všechny zdejší pověsti a uměla je vyprávět tak poutavě, že se všem tajil dech. Rádi ji zvali v zimě na přástky a draní peří, ráda tancovala a zpívala, všude ji rádi viděli. Někdy postávala poblíž cesty a pozorovala poselstva, rytíře a lovce, projíždějící na hrad. Často vídala i samotného krále Jaroslava. Těšila se z toho, jak dobře a spokojeně její král vypadá a přála mu jen to nejlepší. Kdo by se tomu divil nebo smál? Všichni přece měli svého krále rádi a věřili, že pokračují dobré časy.

Tehdy od dalekého moře přitáhla válka. Z ostrovní říše na severu prý připluly lodě plné válečníků, kteří jenom ničili a brali. Kdo se jim postavil, toho smetli jako ledová bouře. Někdo se vykoupil, jiný splakal nad vypleněným domovem. Válka pohltila celou pobřežní zemi a rozlévala se dál, až k hranicím dalších zemí. Byl to právě král Jaroslav, který vyslal posly na sousední dvory a dohodl spojenectví se třemi sousedy.

Válečné štěstí je vrtkavé. Když králové spojili svá vojska a srazili se s nepřítelem na rozlehlé pláni, vypukla strašlivá, krvavá bitva. Celý den a noc a den se ohromné armády bily. Mnoho vojáků a rytířů na obou

stranách bylo zraněno nebo zabito. Večer se všichni stáhli do svých ležení. Velitelé armád dojednali příměří, ale žádná strana nehodlala ustoupit. Očekávalo se, že brzy vypukne stejně strašná a zničující řež, jako byla tahle. Král Jaroslav byl také zraněný, ale nehodlal se vzdát. Zůstal ve svém stanu poblíž bojiště.

I daleko odtud, na královském hradě a v podhradí, se všichni vyděsili. Tehdy si Dorotka vzpomněla na staré pověsti a rozhodla se, že právě ona půjde vládce démonů požádat o pomoc do Prokletých skal. Už dávno lidé zapomněli, jak přesně se to dělá, ale Dorotka věřila, že se svou upřímností nic nepokazí.

Vzala si kousek chleba na cestu, rozloučila se s hospodářem a jeho rodinou. Nikomu neřekla, kam se vydává, nechtěla být na posměch nebo aby jí cestu vymlouvali. Vydala se rovnou k Prokletým skalám. Potkávala povozy s raněnými vojáky, utečence bez domova, hladové děti. Svůj kousek chleba rychle rozdala. Umínila si, že poprosí nejen o pomoc proti nepřátelům, ale také o hojivé byliny nebo nějakou zázračnou mast na rány všech zraněných.

Přišla na dohled k Prokletým skalám. Trčely k nebi jako rozeklané zuby nějaké nestvůry. Vitr až k ní zanesl skučení, jako kdyby tu nařikaly tisíce zubožených zajatců. Před sebou uviděla Dorotka veliké stádo ovcí. Na velkém kameni seděl starý pastevec v kožichu. Opíral se o velkou hůl, nahoře zakončenou rohatou lebkou, jakou Dorotka nikdy neviděla. Pozdravila a chtěla se přeptat na cestu, ale starý muž ji zadržel:

„Nevyslovuj tu otázku děvče, nejmenuj skály, ať tě zbytečně nestihne neštěstí. Víím, kam jdeš, ale zdalipak smíš jít, kam tě tvé pošetilé srdce posílá? Nezapomnělas na něco?“

Dorotka se zamyslela.

„Nevím, co všechno k té cestě musí náležet. Zním jen, co se vypráví, stařečku. Možná je to příliš málo, prosím, poradte mi, co jsem zanedbala.“

Starý muž přikývl.

„To je lepší. Jsi rozumné děvče, když uznáš své nedostatky. Dobrá, poradím ti a pomohu. Nejdřív totiž musíš dostat svolení od svého krále. Nemůžeš přece jen tak přijít a o své vůli rozhodovat v tak důležité věci! Kouzla by tě smetla, odfoukla jako prach. Cožpak jsi zapomněla i na to, že jako poddaná krále musíš svou vrchnost požádat o dovolení stát se nevěstou?“

Dorotka sklopila oči. Stařeček se nemýlil. Jak mohla zapomenout, že ty dívky kdysi bývaly pečlivě vybírány? Musely být krásné a laskavé, vynikat mezi ostatními. Často odcházely ty nejvznešenější, s truhlami plnými darů. A ona je pouhá děvečka od krav s jediným penízkem! Poklekla před pastevcem a sepjala prosebně ruce.

„Pomoz mi a porad', dobrý pane. Mám tedy jít za králem? Co když mi neuvěří, odmítne mne? Nejsem nijak krásná a není čas na vystrojení doprovodu. Nikdy jsem nevěděla, co je správné, možná proto jsem se sem rozeběhla, aby všechno zlé co nejdřív skončilo.“

Pastevec ji vybídl, ať vstane a přisedne na veliký kámen. Vyprávěla mu, co cestou sem viděla a jak by chtěla pomoci všem těm, kdo teď trpí nouzí, strachem a bolestí. Starý muž se potom vyptával na krále Jaroslava, jak vládne a jak to bylo s tou válkou.

„Dobrá, pomohu ti splnit, co sis předsevzala. Najdi svého krále a požádej ho, aby tě zaslíbil vládci démonů. Tady máš kouzelnou mast,

kteřou ti král udělá znamení na tvář. Tím se dostaneš mimo zákony lidí. Nikdo a nic ti nebude moci ublížit nebo tě zadržet. Stačí tvé přání a kouzlo tě ihned přenese až sem. Radím ti však, buď mezi nimi do čtvrtého dne, kdy tě kouzlo přenese tak jako tak. Naslouchej všemu, co říkají, jak se tváří na tvé poslání. Je to nejen tvoje, ale také jejich zkouška.“

Dorotka poděkovala. Už chtěla odejít, ale stařec ji zadržel:

„Dorotko, proč se mne nezeptáš na nic z toho, co tě jako nevěstu čeká? Nebojíš se?“

„Bojím, pane,“ odpověděla mu popravdě. „Jenže co znamenám já proti pomoci tolika jiným lidem? Jsem obyčejné děvče a bude poctou, pokud mne král pověří. Snadno se naučím nové věci, snad bych se tedy naučila i to, jak být dobrou ženou tak mocnému vládci. Pokud mne vyslyší a přijme. Snad jej neurazím, když nejsem krásná ani urozená – možná ho potěší mé písně a vyprávění. Kéž by seslal alespoň léčivé bylinky!“

„Neboj se, Dorotko. Vládce Prokletých skal hledá jinou krásu. Ptej se svého srdce, jaká jsi. Jenom na tom záleží. A pamatuj, že zaslíbená dívka dokáže lidem prospět. Víc napovědět nemohu.“

„Děkuji vám, stařečku,“ uklonila se mu Dorotka jako králi. „Nevím, jak obstojím, ale snad postačí, že jsem nikdy neubližovala a že mne nad vším neštěstím jiných srdce bolelo.“

Pastevec přikývl. Vstal, máchl holí, ovce se seběhly a najednou všechno zmizelo. Dorotka spěchala, aby co nejdříve došla do tábora krále Jaroslava.

*

Z dálky poznala veliké bitevní pole, zdupané zelené obilí, zlámaná kopí, šípy a cáry šatů. Ještě tu leželi mrtví koně i lidé, zdaleka byla cítit krev a smrt. Dorotka slyšela nářek raněných, viděla uvázané rány, unavené a špinavé bojovníky. Došla ke stanu krále Jaroslava. Stráž ji odmítla pustit dál.

Dorotka prosila, dokud se neobjevil pan komoří. Ten znal mnoho lidí z podhradí a Dorotku si pamatoval. Vlídně ji vyslechl. Byl to moudrý muž. Pohládl svůj plnovous.

„Děvče, že ty máš na mysli pomoc z jistých skal?“

Dorotka přikývla.

„Počkej tedy, král odpočívá. Povím mu o tobě.“

Skutečně zavedl Dorotku ke králi. Lekla se, když viděla, jak je bledý, s ovázaným čelem a rukou. Poklonila se a nesměle požádala o propuštění.

„Jen tehdy ale smím přijít, když můj král na mé tváři udělá touto mastí znamení, kterým mne zaslíbí vládci démonů.“

Král Jaroslav si povzdychl:

„Snad jen takový zázrak nám pomůže! Vojsko tří králů stálo proti králi Waldorovi a nezmohlo nic. Možná je v tom nějaké kouzlo, kterým se ubránil. Dám o naději, kterou přinášíš, vědět spojencům.“

Dorotka poklekla a podala králi dřevěnou nádobku s mastí. Prstem nabral černou mast a udělal tři šikmé pruhy přes celou Dorotčinu tvář.

„S vděkem a zároveň lítostí tě propouštím ze svého poddanství a zaslibuji vládci Prokletých skal. Jakže se jmenuješ, děvče?“

„Dorotka, můj králi. Žila jsem pod tvým hradem.“

„Dobře, můžeš jít. Dostaneš koně a dva muži tě provedou táborem, dál musíš jít sama.“

Králův hlas byl už slabý. Dorotku píchlo u srdce. Poznala, že je hodně slabý. Ujal se jí pan komoří. Do vlastního pláště ji zahalil, aby prý cestou neprochladla.

„Umíš jezdit na koni?“

Dorotka přikývla.

„Jsem děvečka, umím zacházet se všemi zvířaty. Na koni jsem seděla mnohokrát, ale jen tehdy, když šli krokem.“

Dorotka panu komořímu poděkovala a nechala se vysadit na kobytku, kterou přivedli. Pohládila ji po krku. V tu chvíli jako kdyby rozuměla jejím myšlenkám a ržání. Jako kdyby z Dorotky to znamení udělalo jinou bytost. Dorotka rozuměla i pocitům mužů, které na cestě ležením potkávala. Naděje letěla myslí vojáků jako pták. Pohled na Dorotku porážel nevíru, soucit i úžas, že by snad staré pohádka mohla pomoci. Každý jen krátce pohlédl a ustoupil z cesty. Dorotka projela široce rozestoupenými zástupy.

*

Sotva Dorotku opustili průvodci a přešla bojiště, zastavili ji zarostlí muži a něco křičeli v cizí řeči. Sotva si usmyslela, že by jim ráda rozuměla, jako by s nimi mohla mluvit odjakživa. Nadávali, ale Dorotka si vzpomněla, že jí tu nikdo nemůže ublížit. Cizí vojáci za chvíli klopi oči podobně, jako ti v Jaroslavově ležení.

Vedli kobytku dál. Pruhy přes dívčí tvář působily i zde tak, jako kdyby každý znal jejich význam. Dorotku přivedli k veliteli, ten poslal zprávu dál. Dorotku zavedli až ke králi Waldorovi. Byl docela mladý, podobně

jako král Jaroslav. Měl světlé, skoro bílé vlasy i vousy a vypadal přísně. Také on byl zraněný, i když se snažil ovázanou nohu zakrýt pláštěm. Zamračeně se na Dorotku obořil:

„Kdo jsi? Co to znamená? Přišla jsi mne proklít?“

Dorotka se uklonila.

„Jsem nevěsta vládce Prokletých skal. Požádala jsem svého krále, aby mne propustil z poddanství.“

„Co tak najednou? Souvisí to s příměřím?“

Dorotka mu mlčky pohlédla do očí. On jediný neuhnul pohledem, jen se znovu zamračil.

„Poslyš, jsi docela hezké děvče, proč tvou krásu ničí to divné znamení?“

„Nevím, králi Waldore, je to starý zvyk, který náleží k mému zaslíbení.“

„Divná věc! Pověz mi celou pravdu. Už nejsi králova poddaná, patříš někomu jinému. Asi to nebude spojenec mých protivníků. Jak se jmenuješ a kde ses naučila naši řeč?“

Dorotka klidně hleděla Waldorovi do očí a vyprávěla o naději na pomoc vládce démonů. Cizí král se přitom mračil víc a víc.

„Že ses nabídla k takové oběti, tomu rozumím. Vlastně je to jedna z mála věcí, kterou obyčejné děvče může udělat, když chce změnit svět. Jsi jistě velice odvážná a máš ráda svůj lid. To tě ctí. Co je to však za krále, který si vyžádá takovou věc?! Spojil se s dalšími třemi panovníky a pořád to nestačí? Cítí se tak slabý, aby potřeboval tvou pomoc?“

Dorotka chtěla krále Jaroslava bránit, ale Waldor zavrtěl hlavou a zvedl ruku, aby mlčela.

„Nemohu tě pustit dál, abys moje muže nějak zaklela nebo zabila. Musím tě zadržet. Ctím tvou odvahu a neublížím ti. Buď mým hostem, Dorotko.“

„Nechci nikomu ublížit. Odejdi domů, králi, odved' své muže zpět!“

Král Waldor opět zavrtěl hlavou. Nabídl Dorotce, aby se posadila a podal jí pohár s vínem.

„Co ty víš o válčení králů? K mé ostrovní říši před rokem patřil i kus pobřeží s bohatými městy. Obchodovali jsme a hlídali bezpečné lodní cesty. Pro všechny, rozumíš? Jeden vládce však moje přístavní města dobyl a zapálil. Nejspíš počítal, že po neúrodě toho léta budu mít starosti s hladomorem. Nikdo nám nesměl vyplout na pomoc, dovézt zásoby. Jenže nám ještě zbyly naše lodě, v našich přístavech na ostrovech. Rychle jsme vyrazili zachránit, co se dá. Tak to začalo. Musel jsem začít válku, aby můj lid získal dostatek jídla.“

To Dorotka netušila. Věděla, že jí Waldor nelže. Vzpomínala, co se tady vyprávělo. Slyšela pouze to, že ti cizáci chtějí krást, loupit a vraždit.

Král Waldor pokračoval:

„Tady kolem je dnes moje země. Dobył jsem ji, takže válčíme na mých polích a vojska se rozvalila v mých lesích. Řekli ti to? Dobył jsem zemi krále, který zradil přátelské a obchodní smlouvy. Jeho syn mi přísahal věrnost a bude zemi spravovat. Můj boj je spravedlivý.“

Dorotka se polekala. Waldor obvinil krále Jaroslava a jeho spojence! Proč tedy přijal její oběť, když sám vtrhl na cizí území? Zabořelo ji u srdce. Co dělat? Nadechla se.

„Odkud byli ti hladoví lidé bez domova, kteří bloudí mou zemí?“

Král Waldor pokrčil rameny. Dorotka sklopila oči. Neví nebo nechce vědět? Znovu ji píchlo u srdce, tentokrát kvůli němu. Rozhodla se nesoudit.

„Přesto, králi Waldore, budu trvat na svém. Každá válka přináší nevinným hodně bolesti, smrti a neštěstí. Tohle zastavit a zmírnit je můj cíl, moje poslání.“

Waldor zavrtěl hlavou.

„A proto, statečná Dorotko, před silami mocnějšími, než je můj meč, musím své lidi ochránit. Jsem zodpovědný za klid v zemi, který vrátí staré časy dobrého obchodu a spokojenosti všech. Rozhodl jsem, zůstaneš tady.“

Jak řekl, tak se stalo. Král vyhradil Dorotce jeden stan se stráží před vchodem. V něm nakázal zařídit pohodlí, jakým by nepohrdla ani princezna. Dorotce přinesli pečené maso, víno, celé mísy sladkostí a ovoce, jaké ani neuměla pojmenovat. Přišly i dvě mladé ženy, aby jí sloužily. Dorotka služky nepotřebovala, spíš se jí stýskalo po družkách. Pozvala obě ke stolu a bylo jim dobře. Před spaním si vzpomněla na všechny trpící a zatoužila jim co nejdříve pomoci.

*

Nazítří se bojiště změnilo v zahradu. Přes noc vyrazily ze země všechny známé hojivé byliny, co lidé znají, od heřmánku po kostival. Dokonce i takové, které zmenší bolest nebo omámí, aby člověk zaspal největší trápení. Byliny začali sbírat muži z obou nepřátelských stran. Vyhýbali se přitom svárům i hovorům. Obě strany tušily, že tato kouzla provázejí zaslíbenou dívku se znamením na tváři. Spojenečtí i Waldorovi vojáci ctili, že byliny rostou na pomoc všem. Když to Dorotka uslyšela, začala

doufat, že stejně jako vojáci také zneprátení králové nějak najdou cestu k jednání a sami válku ukončí.

Uplynul den, dva. Dorotka směla procházet ležením, spokojeně pozorovala, jak je vojákům líp a líp. Kdokoliv ji však potkal mezi stany, každý klopil oči, jenom král Waldor ne. Požádal Dorotku, aby mu vyprávěla pověsti a pohádky svého lidu. Často v nich bojovalo dobro se zlem a tak se vždy opět vraceli k válce. Král Waldor Dorotce přiznal, že mnohé zlé zvěsti o současné válce nelhaly.

„Ano, zůstaly za mnou vypálené a pobořené hrady. Byly nebezpečné, mohly odporovat mé vládě. Také mnoho měst jsem dobýval. Vždy jsem chtěl jen výkupné, hlavně jídlo pro mé vojsko. Nezbývalo, než dosáhnout toho násilím. Naopak se mnohá města a knížectví přidávala ke mně. Jsou to zákony bohatství a chudoby, hladu a sytosti. Tak to je a vždycky bylo. Král musí naslouchat svému lidu a chránit jeho zájmy.“

Dorotka cítila, že stále spoustě zákonitostí běhu velkého světa a královské vlády málo rozumí. Stále nemohla zapomenout na plačící a trpící lidi, které potkala. Ať má pravdu ten či onen, dál si ze všeho nejvíc přála zastavit lidskou bolest a přimět všechny ke smíru. Končil třetí den od zaslíbení. Rozhodla se pokračovat ve své cestě. Nechtěla se vytrátit, požádala tedy krále Waldora, aby ji propustil. S úsměvem odmítl.

„Nezkoušej to zase, Dorotko. Copak jsem blázen, abych tě pustil? Možná bys mou zkázu nechtěla, ale chceš prosit o pomoc pro svůj lid a tím bys zahubila jeho protivníky. Kdepak, Dorotko, ještě ti nedovolím pokračovat. Slibuji však, že tě jednou vypravím za tvým ženichem s patřičnou slávou a doprovodem.“

„Budete mne držet v zajetí a přitom válčit? Jaké dobro pro vás a vaše muže vzejde z dalšího neštěstí jiných?“

Král Waldor se zamračil víc, než jindy.

„Dorotko, ale tohle je velmi neuctivá otázka. Věřil jsem, že porozumíš, jak málo mohu ovlivnit další průběh války. Stojí proti mně čtyři králové – a z jejich území jsem nevzal ani píď. Vzpomeň na všechno, o čem jsme hovořili: Co když právě oni chtějí dobývat? Ovládnout bohatá přístavní města, obchod a přístup k moři?!“

Tady již víc Dorotka nezmohla, nastal čas na kouzelné přání. Ráno byla pryč.

*

Jak pastevec slíbil, stačilo pomyslet a Dorotka se rázem ocitla na pastvinách, odkud nedávno odešla k bojišti. Vydala se k horám. Po setmění stála uprostřed strmých, vysokých skal. Když nevěděla, kam jít, posadila se a čekala na znamení. Nastala hluboká noc. Vítr se tu začal točit a mezi skalami zazněl, jako kdyby zpíval. Dorotka v tu chvíli uvěřila, že ji Prokleté skály vítají.

„Pane, který vládneš této říši, přijmi prosebníci o pomoc.“

Nic víc se nedělo, jen jako by v dálce zasvitlo. Vstala a šla dál. Světla víc a víc přibývalo, náhle stála na velkém prostranství. Objevila se zlatavá, projasněná mlha. Klesla k zemi a rozvalila se do stran. Dorotka vstoupila do kruhu.

Kolem sebe viděla rozlehlý sál, jehož zdi jiskřily tisíci drahokamy. V nádherných křeslech seděly uprostřed v kruhu krásné princezny. Několik kroků před Dorotkou byly tři stupně a trůn. Prázdný trůn. Kdo jsou ty princezny a kde je vládce Prokletých skal? Viděla, že vzadu za křesly princezen, které se na ni všechny mile usmívaly, se tlačí mnoho

mužů. Vypadali jako šedivé stíny. Jako kdyby se celý sál rozšířil na všechny strany. Skutečně, jiskřící zdi už byly daleko.

Dorotka se pro jistotu stále otáčela a ukláněla všem princeznám, aby žádnou z nich neurazila. Většinou se usmívaly, některé jí kynuly, některé jen pokývly hlavou. Ty jsou jistě velmi vznešené, řekla si Dorotka a nic si z jejich povýšenosti nedělala. Napadlo ji, že by to mohly být nevěsty, které kdy Pán přijal.

„S čím přicházíš, děvče?“

Trhla sebou, neboť hlas Pána se rozlehl po celé síni. Všechny princezny zvažněly. Na trůn usedl vládce Prokletých skal. Byl zahalený do šedého pláště s kápí. Nebyla vidět jeho tvář ani ruce. Z jeho postavy se šířil chlad strachu a hrůzy, podobně šedý jako on. Princezny jedna po druhé sklopily oči, žádná na něj nedokázala pohledět. Dorotka se zachvěla. Uklonila se však a statečně zvedla hlavu, zadívala se do temnoty v kápí, kde by měl člověk oči.

„Pane a vládce Prokletých skal, jdu tě poprosit o pomoc. Náš král Jaroslav a jeho tři spojenci se utkali v bitvě, ale mnoho mužů padlo a mnoho bylo raněných. Nikdo nezvítězil, nikdo neprohrál. Určitě bude další bitva, další utrpení. Mluvila jsem i s králem, který stojí proti nim. Já dnes nevím, kde je čí právo, ale nářek lidí, kterým válka ublížila, mi stále zní v uších.“

„Mám smést nepřítel z povrchu země? Všechny cizáky zabít? Pohled na ty stíny za křesly mých nevěst – to všechno jsou padlí ve válkách, které nikdo neoplakal. Nestojím příliš o další, ale ta vojska, co tam v dálce proti sobě stojí, ta se sem ještě vejdou. Které z nich mám odklidit?“

Dorotka se lekla. Král Waldor se k ní choval dobře, králi Jaroslavu zase po celý svůj život věřila. Vyprávěla tedy vládci a princeznám o všem, co zažila, co se u nich povídalo a co vysvětloval král Waldor.

„Obě strany mluví tak, jako by byly v právu. Věřím ve spravedlivého a laskavého krále Jaroslava a také věřím tomu, co vyprávěl král Waldor. Kde je pravda a právo? Tomu já nerozumím, jen vidím zničená pole, všechnu tu bídu, trpící lidi i zvířata. Ty vládneš kouzlům, Pane, ty jistě rozumíš všemu, co se v lidském světě děje. Rozhodni, prosím, jak to má být. Já tě jen žádám, aby válka skončila a s ní všechna bolest a zkáza.“

„Nežádáš málo, Dorotko. Co z toho všeobecného míru a klidu budeš mít ty?“

„Já? Co bych měla mít? Radost z klidu pro všechny, které jsem potkala, to mi stačí. Pokud mne přijmeš, budu tvou nevěstou. O tom přece mluví pověsti.“

„Nebo?“

Dorotka pokrčila rameny. Nevěděla, co odpovědět. Princezny v kruhu se nakláněly jedna ke druhé, šeptaly si, ale žádná nepromluvila nahlas. Dorotka zvedla hlavu.

„Král Jaroslav mne laskavě vyloučil ze svých poddaných, Pane Prokletých skal. To všechno se stalo jen proto, abych mohla přijít a prosit o pomoc. Možná je cenou za tvou pomoc můj život – a tak to asi bude správné. Tohle neví nikdo kromě tebe. Ještě žádná nevěsta se nevrátila, nemohla podat zprávu.“

„Prokázala jsi odvalu, spravedlnost, ale také chytrost, Dorotko. Chceš, abych za tebe rozhodl, jak tu válku skončit? To bys měla příliš jednoduché! Kdepak. Ty sama rozhodni, co bude dál. Propůjčím ti svou

kouzelnou moc, nakrátko se staneš Paní Prokletých skal. Dobře si promysli, co s tou velikou mocí uděláš. Podle toho, jak si povedeš, přenechám tě světu lidí nebo smrti. Jdi a přemýšlej, co uděláš.“

*

Král Waldor nemeškal. Jakmile mu řekli o Dorotčině zmizení, hned všechny burcoval do boje. Věděl, že má jen tolik času, než Dorotka uprosí vládce Prokletých skal, aby je všechny zaklel. Protože nepřátelé měli dobré zvědy, neušel shon ve Waldorově ležení zvědům spojeneckých králů a také oni hned začali chystat své muže do boje.

Brzy se slunce odráželo od tisíců kopí a štítů na každé straně bitevního pole. Co to? Než velitelé zaveleli k útoku, zvedl se udivený šum z tisíců úst. Na poli mezi vojsky se šířila hnědá země. Vojska rozdělila hlína. Všechny rostliny vadly, usychaly, rozpadaly se na prach. Mizelo luční kvítí, polehlé a zdupané obilí. Jako kdyby se samotná země začala vařit, tak to vypadalo.

Vojska couvla. Od úst k ústům se šířilo zděšení. Země ztmavla. Jako černá řeka vylily se z ní proudy mnohonožek a mravenců a všelijaké další havěti, nakonec zasyčeli rozlézající se hadi. Vojska v hrůze ustoupila ještě víc. Tvorové země dělili válčící strany jako široké jezero. Když vojska stála tak daleko, že na sebe sotva viděla, všechnen hmyz se opět ztratil. Jen rozlehlá plocha bez trávy tu zůstala.

Královští spojenci se rychle poradili. Když se chvíli nic nedělo, znovu nařídili útok. Tehdy se ozval strašlivý hukot a na pole dopadl obrovský stín mraku vos, včel a sršňů. Muži se jich lekli a honem se vrátili. Když chvíli nehybně stáli za hranicí hnědé země, mračno zesvětlalo a všechny bzučící včely, vosy a sršně pomalu zmizely.

Tehdy král Waldor popohnal svého koně do středu pole a křikl na protivníky, aby přijeli vyjednávat. Král Jaroslav však tasil meč a vyjel Waldora zajmout. Za ním vyjely stovky rytířů. Tehdy se z nebe snesli všichni dravci, jací létají v povětrí, a jezdce rozehnali. Král Waldor také ustoupil, ale když ptáci odlétli, vyzval znovu krále, aby přijeli vyjednávat. Ti se po krátkém rozmýšlení přece jen vydali na holou zemi. Když se navzájem přiblížili tak, že si hleděli do tváří, vyrostl kolem nich kruh podivného houští. Pokroucené světlé větve se proplétaly a obrůstaly zelenými výhonky.

Král v přílbě s bílým chocholem seknul po houští mečem, ale větvičky se okolo meče obtočily, vytrhly ho z ruky a celý zaryly do země.

Koně říčeli strachem, vzpínali se a krále shazovali.

Jediný Waldor seskočil. Houští koním uvolnilo cestu. Běžel tam i král se zeleným chocholem, ale otvor už zarostl. Král Jaroslav zakřičel.

„Co to má být? Ty a tvoji muži jste měli být zabití, rozprášení vichřicí, rozdrcení kouzly! Jakým právem?! Jsme zajatí?!“

„Nevadí! Jsme tu čtyři na jednoho,“ rozhlédl se červený král. Sotva však povytáhl meč, také jeho to zelené houští odzbrojilo a zelené lístky ho pleskly přes tvář.

„Au, to pálí,“ vykřikl král a odskočil od zelené hradby.

„To jsou kopřivy,“ poznal houští zelený král.

„Jsou to kopřivy,“ potvrdil král Waldor. „Ty divné pokroucené větve nejsou ničím jiným, než jejich kořeny, rostoucí vzhůru. Jsou pevné, ty silné odolají i meči. Můj lid je považuje za kouzelné, ale tohle jsem nikdy neviděl.“

„Ještě máme holé ruce, jsme čtyři proti jednomu,“ zvolal král Jaroslav.
Král Waldorse nelekl:

„Umím zápasit, ani čtyři mne nepřemůžete!“

Kopřivy už toho měly dost. Natáhly se, obemkly každého a požahaly, kam dosáhly. Ani brnění před nimi neochránilo. Přesto se znovu a znovu ta pětice po sobě sápara.

„Dost!“

Jako kdyby hrom zaburácel, hned strnuli. Kopřivy je od sebe odtáhly a mezi pěti králi se objevila vysoká postava v rudém plášti, s vysokou berlou v ruce. Hlavu neměla lidskou, nýbrž orlí. Králové se polekali.

„Pán Prokletých skal!“

Král Jaroslav první poklekl a sklonil hlavu, po něm ostatní, i král Waldor.

„Jsem Paní,“ opravilo ho zjevení. „Rozhodla jsem, že dnes končí krveprolití. Tato země již další bolest a krev odmítá přijmout. Lesy a keře nechtějí slyšet další nářek raněných a umírajících! Jste tu, abyste vyjednali podmínky míru. Dokud se nedohodnete, zůstanete uvězněni v kopřivách.“

Králové se rozhlédli. Zelená hradba narostla do takové výše, že viděli jenom nebe nad sebou.

„Až slunce na obloze stane nejvýš, vrátím se.“

Paní Prokletých skal udeřila berlou do země a zmizela. Král Jaroslav se rozzuřil.

„Takhle to nemělo být! Jakýpak mír?! Rozdrtit jsme tě měli, pomocí všech kouzel!“

Král Waldor přikývl.

„Vím. Naštěstí dívka, kterou jsi vyslal k démonům, již asi poslouchá vyšší zákony, než lidské. Pánové, na čem se dohodneme?“

Vyměřený čas králům nestačil, hlavně Jaroslav dohody mařil. Chtěl cestu k moři nebo alespoň území až k obchodní solné cestě. V poledne se Paní Prokletých skal opět zjevila, vyslechla, kam králové dospěli. Nebyla spokojená.

„Než slunce zapadne, dohodnete se také o návratu vojsk domů.“

„Máme hlad a žízeň, Paní,“ namítl král s bílým chocholem.

„Ano, stejně jako lidé ve válkou ničené zemi. Tím rychleji budete jednat,“ přikývla Paní, udeřila berlou o zem a zmizela podruhé. Král Waldor se opřel o kopřivovou stěnu. Už byl tak požahaný, že mu kopřivy nevadily. Ostatní si také udělali pohodlí.

„Navrhuji dohodnout se o obchodu. Moji muži mají k pobřeží dalekou cestu, ale co až se vrátíme domů? Napadli jste zemi, kterou jsem dobyl, kterou jsem dal do správy synovi původního krále. To byste měli odčinit a zavázat se k obnovení starých smluv.“

„Stačilo by, kdybyste vrátili, co jste kde uloupili.“

„Válka je válka, vám jsme přece nevzali nic, tím jednodušší může být naše vyjednávání.“

Králové se opět přeli, než je únava, hlad a žízeň přemohly. Skutečně našli společnou řeč. Slunce se již sklánělo k obzoru. Paní se objevila potřetí. Vyslechla, na čem se usnesli. Museli si před ní podat ruce a přísahat, že právě tím skončily všechny sváry.

Udeřila berlí do země potřetí. Hradba kopřiv zmizela a králové byli volní. Jejich vojáci zůstali na svých místech, seděli a leželi, hleděli k místu rokování. Teď pomalu vstávali a čekali, co bude dát. Pozorovali vysokou

postavu mezi nimi a dohadovali se, kdo to je. Její jasný hlas oblétl celý prostor a vyplašil ptáky v okolních lesích.

„Jste volní. Kdo však poruší dané slovo, pod tím se země rozevře a pozře jeho tělo i duši.“

Král Jaroslav přísně oslovil Paní Prokletých skal.

„Jsi-li ta Doroška, která šla prosit o naši záchranu, nevracej se už. Vyvázl jsem příliš draho! Nikdo tě vítat nebude. Měla jsi je zabít, ne pomáhat.“

Král Jaroslav se otočil a odešel. Jeho tři spojenci se uklonili a šli za ním. Vojska začala jásat.

Paní Prokletých skal stála a mlčela. Králi Waldorovi se zdálo, že se rozplývá a lekl se, že mu zmizí.

„To já, Paní, jsi-li stále ještě člověkem, bych si pokládal za čest, kdybys našla nový domov tam u nás, v ostrovní říši.“

Paní k němu natočila svou orlí hlavu.

„Proč, králi Waldore? Ten, kterého jsem vždy ctíla jako laskavého a vlídného, se cítí být zrazený a žádá krev. Budu-li mít ještě lidskou podobu, zabolí to u srdce. Možná má pravdu. Možná jsem uvěřila zdání, které klame.“

„Proč, Paní? Protože není hanbou se splést. A protože každý člověk potřebuje domov. A ty jsi jistě stále člověkem, protože ses nezbavila pouta se svou minulostí.“

Král Waldor ukázal na váček, který zahlédl mezi peřím na orlím hrdle.

„Právě takovou památku měla statečná dívka Doroška, která šla prosit o kouzelnou pomoc.“

„Jste bystrý, králi,“ podivila se Paní. „Sama jsem už zapomněla. Pryč s tím! Ten zlaťák uvnitř dávno ztratil svou cenu, je jako každý jiný penízek. Nyní patří této zemi a zapomnění.“

Strhla váček a hodila na zem, která ho spolkla. Paní dál mizela.
Král Waldor vykřikl:

„Půjdeš se mnou, Paní? Prosím!“

Orlice pootočila hlavu, pohlédla na něj po orlím způsobu.

„Jsem nevěstou Pána Prokletých skal. Nikdy se žádná nevrátila mezi lidi. Odejdi se svými lidmi domů.“

Král Waldor se však odbýt nenechal.

„Máš orlí zrak, Dorotko. Podívej se na mne, pohlédni do mé duše a do mého srdce. Pověz, jak tě mám vysvobodit a odvést jako svou milou nevěstu!“

Orlí hlava se natočila víc a Waldor pocítil, že skutečně vidí do jeho myšlenek. Neřekla nic. Dlouho mlčela, až se začal bát, že objevila cosi špatného.

„Je pozdě, králi. Dala jsem slovo...“

Zavál vítr a kolem těch dvou se otočil hlas Pána prokletých skal.

„Můžeš být volná, Dorotko. Jsem spokojený s tím, jak sis poradila. Dovolím ti vrátit se mezi lidi, ale čeká tě poslední zkouška. Vás oba. Získej ji pro život, Waldore, a smí být tvá.“

Paní se na okamžik proměnila v dívku, jakou král znal. Snad chtěla něco říct, možná se trochu pousmála, ale to všechno bylo najednou pryč. Dorotku so sebe vtáhl sloup vody, který mezi nimi vytryskl vzhůru a už

znovu padal zpátky do země. Waldornemeškal a skočil za dívkou. Voda však již klesala, byla mu sotva po ramena.

„Vodo, prosím, pro všechnu lásku, kterou znáš, zanes mne k ní!“

Voda ho poslechla. Stáhla Waldora s sebou. Dlouho plul temnotou, až se ocitl v hluboké tůni, obklopený bledými dívkami, které se kolem něj s úsměvy vznášely. Dívaly se široce rozevřenýma očima, dlouhé vlasy kolem nich vlály, jedna krásnější, než druhá. Král poznal, že nejsou lidské, připadaly mu jako vodní stvoření. Rusalky to však nebyly, viděl na nich mnoho zlata a drahokamů. Vztahovaly k Waldorovi ruce, vábily ho, aby je objal, ale on každou odstrkoval, prodíral se mezi nimi a hledal Dorotku.

Když mu docházel dech, uviděl ji. Ležela jako mrtvá u dna, v síti vodních rostlin. Waldor k ní rychle doplaval, objal ji a políbil. Pomyslel si, že se utopila a že brzy zemře i on, ale nechtěl ji tam nechat samotnou. Setřel jí z tváří temné pruhy. Připadala mu krásnější, než kterákoliv jiná na celém světě. Věděl, že ji miluje celým svým srdcem.

Náhle mohl Waldor zase dýchat. Kolem zpívali ptáci a Dorotka se v jeho náruči probudila. Držel ji a dál objímal, aby mu ji žádné další kouzlo nemohlo vzít. Byli zasypáni květy, uprostřed kruhu křesel. Na nich se jedna po druhé objevovaly vznešené dívčí postavy.

Král Waldor poznával dívky, které ho předtím zkoušely Dorotce odloučit. Viděl i mlčenlivé stíny mužů ve starodávných šatech a brnění. Až nakonec pohlédl k trůnu, kde seděl samotný Pán Prokletých skal .

„Dobrá, Waldore, dokázal jsi, že smíš odvést nevěstu mně, Pánovi Prokletých skal. Co nám však řekneš ty, Dorotko? Smíš se vrátit mezi lidmi. Ba co víc, zlomila jsi kouzlo, které drželo duše dávných válečníků

v mé říši. Nyní všichni naleznou klid. Chci však vědět, co s tebou bude dál. Chceš se stát královnou Waldorovy ostrovní říše?““

Dorotka se rozhlížela, pozorovala, jak šedé stíny bojovníků mizí. To ji těšilo, ale zároveň ji bodla u srdce Pánova otázka. Ona a královna? Copak na takovou věc může pomyslet? Pohlédla Waldorovi do očí. I když v nich nyní viděla mnohem víc, než orlím zrakem, zůstala vážná.

„Kdybys byl kdokoliv obyčejný, neváhala bych. Jsem ale děvečka, která sloužila u sedláků. Neumím být královnou.“

Waldor ji znovu objal.

„Dorotko, tys přece přestala být obyčejnou dívkou již tou chvílí, kdy ses vydala sem, prosit o pomoc! Tvé srdce a tvůj důvtip, spravedlivé řešení královských sporů, to všechno tě povýšilo nad jiné královny! Věř tomu a podej mi ruku. Tak jako já, budou tě ctít lidé celého světa. Budou si o tobě vyprávět a navždy pro ně zůstaneš vládkyní kouzel, která zastavila chamtivost mocných. Pověz, máš mne ráda? Jedině na tom záleží!“

„Mám,“ přiznala Dorotka a políbili se.

Všechny princezny vstaly ze svých křesel a seběhly se k nim. Obklopily Dorotku, v mžiku ji převlékly do krásných šatů a učesaly. Pokryly ji svým zlatem a šperky od hlavy k patě. Pán Prokletých skal povstal a máchl pláštěm:

„Nyní jsi královská nevěsta, jaká ob stojí i před zraky lidí, kteří spojují představu štěstí se zlatem. Ty i Waldor však víte, co je mnohem cennější. Budte šťastní.“

Mávl pláštěm a Prokleté skály zmizely. Dorotka s Waldorem opět stáli na místě, odkud je unesl proud vody. Waldorovi muži začali jásat.

Snoubenci se vydali k nim. Ani si nevšimli, že se na obzoru za nimi

vynořili jezdci v čele s králem, který měl na přilbě zelený chochol. Až na volání svých mužů se Waldor zastavil. Sahal po meči, ale Dorotka ho zadržela.

„Neznáme ještě jejich úmysl. Dobrý nás potěší, na špatný sami doplatí.“

Kráčeli tedy dál. Waldorovi muži k nim běželi. Chtěli je uvítat i chránit. Náhle se zastavili. Snoubenci se ohlédli. Už viděli zeleného krále, jak nad hlavou mává mečem. Byl ještě daleko, ale dobře rozeznali, jak jeho kůň klopýtl. Propadat se do holé země jako do bažiny, řičel a snažil se vyskočit.

Ostatní jezdci své koně obraceli. Kdo se otočil nebo zahodil meč nebo kopí, toho kůň se ihned dostal na pevnou zem a mohl prchat pryč. Jen král se zeleným chocholem křičel a volal své muže zpátky. Marně. Ze země se vyhrnula černá záplava stonožek a brouků a krále pohltila i s koněm. Právě tak, jak bylo předpovězeno. Všechny sevřela hrůza.

Po chvíli se nad zemí objevila hlava koně. Nevinný tvor bez pána se vynořil, jako by ho sama země nadzvedala, a odběhl za ostatními. Nad plání se rozhostilo ticho. Vojáky vyděsilo, že kouzla trvají. Waldor se uklonil své nevěstě a políbil její ruku.

„Stalo se, jak jsi určila. Kdo poruší přísahu, toho pohltí zem.“

Všem představil svou nevěstu. Válečníci byli oslněni krásou šatů, posetých perlami, se zářícími šperky.

„Řekněte vy všichni kolem, našel bych v celém, světě mocnější, vznešenější a moudřejší královnu?“

„Nenašli! Ať žije a vládne nám po tvém boku, králi!“

Muži uctivě poklekali a Dorotka viděla, že se ani Waldor, ani Pán Prokletých skal v mínění lidu nemýlili. Přijala svůj osud. Stala se

milovanou královnou v daleké říši na severu. Třebaže ji nikdy neopustila, pověst o její cestě za záchranou obyčejných lidí dojíkala celý svět. Všichni se radovali z každé zprávy o jejím štěstí.

A co ti ostatní králové? Věřte nebo ne, pečlivě se vyhýbali každému kousku oranice, kdykoliv přemýšleli o věcech vlády a moci. Své přísahy dodrželi všichni, i samotný král Waldor. Ve velkém kusu světa tehdy zavládl mír a pokoj, který přeje obchodu a spokojenému životu.

Jen Prokleté skály zpustly a jejich vládce se vytratil ze světa. Snad se stáhl i se svými nevěstami do hlubokého podzemí. Jen ty staré pověsti a příběhy o nadějích a láskách, o mámení představ a snů nám zůstaly a také zvyk vyprávět si je po večerech, když za okny fičí studený vítr a světlo poblikává.